

את יכולה יוסףין

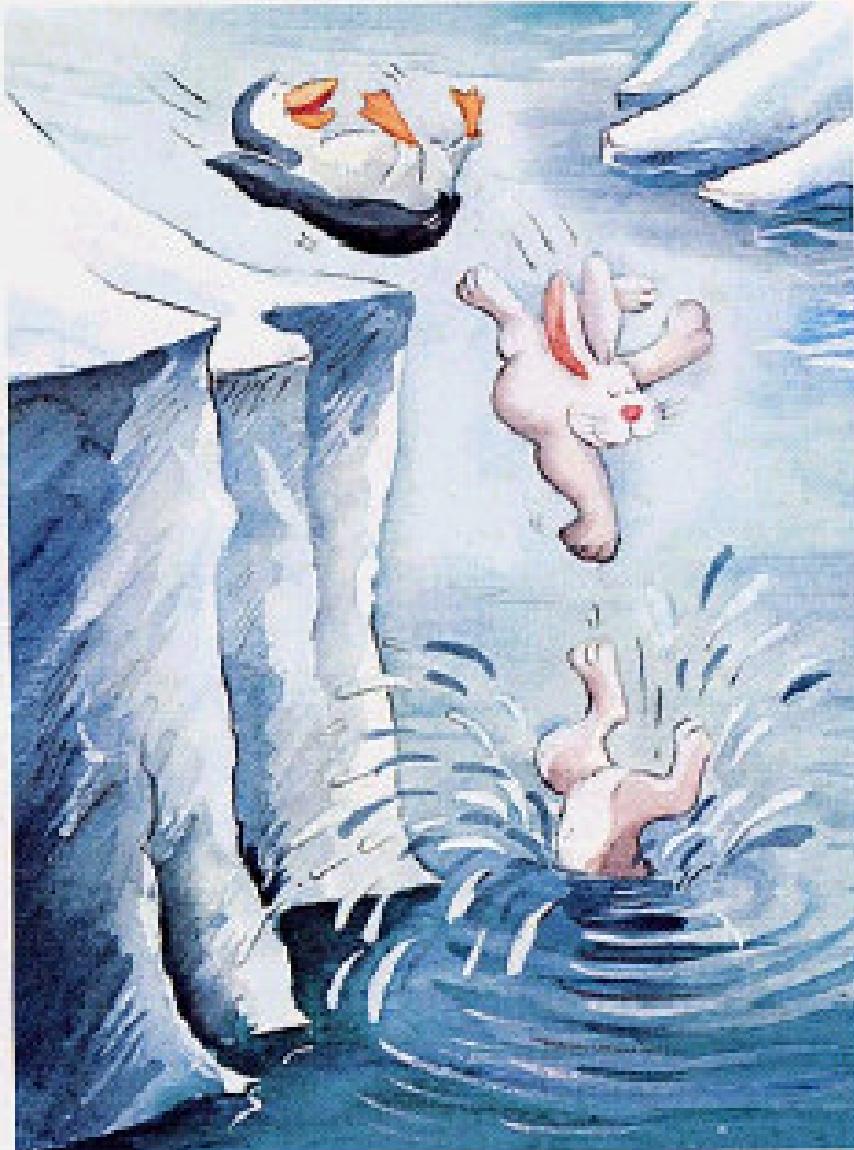

הנוס וילהלם

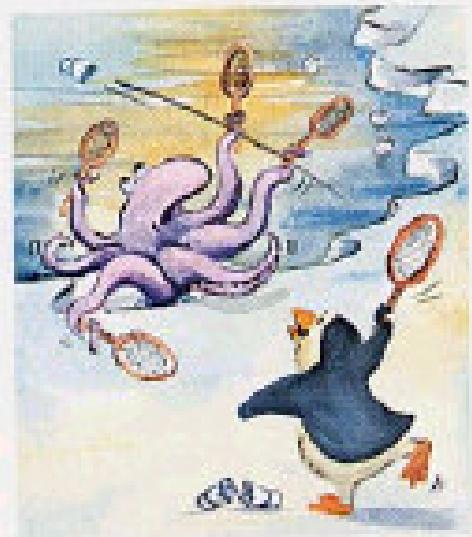
יוסףין הייתה פינגווין צעיר שחי במקום בו
תמיד היה קרח ושלג. אפילו בקיץ.
חיו שם פינגווינים רבים אבל יוסףין בילתה
מרבית זמנה עם חיות אחרות. אלה ידעו
הרבנה משחקים מעניינים. יידידה, ארנבות
השלג למדו את יוסףין איך לגלוש על קרח.
היא הופתעה להיווכח כמה קל זה היה.

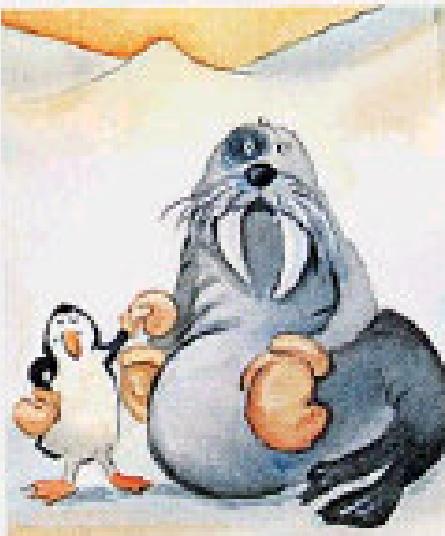
לפעמים, תור גליישה הם החליקו מהר קרה
ישר למים, כדי להתקrror. גם זה היה משעשע
מאוד!

ידדים של יוסף ידעו לעשות כל מני דברים
והיא לא פחדה כלל לנסות אותם. היא למדה
מהר ותוך זמן קצר יכלה כבר לשחק
במשחקים שאהבו חבריה.

או טניאו

או אגרוף

לפעמים סתם ריצה על קרח. יוסף בילתה
נהדר עם חבריה.

כשיטו פינגווין הלכה לגלוש על מים כל
הpingווינים הבינו עליה. גם אמא
ואבא שלה. הם נדדו בראשיהם בעצב.
הם מאד רצוי שהיא תתחיל להיות
כמו פינגווינים אחרים.

יום אחד הפינגוונים לא האמינו למראה
עיניהם. שם, גבוח בשמיים נראו שני שחפים
גדולים ו...יוספין!

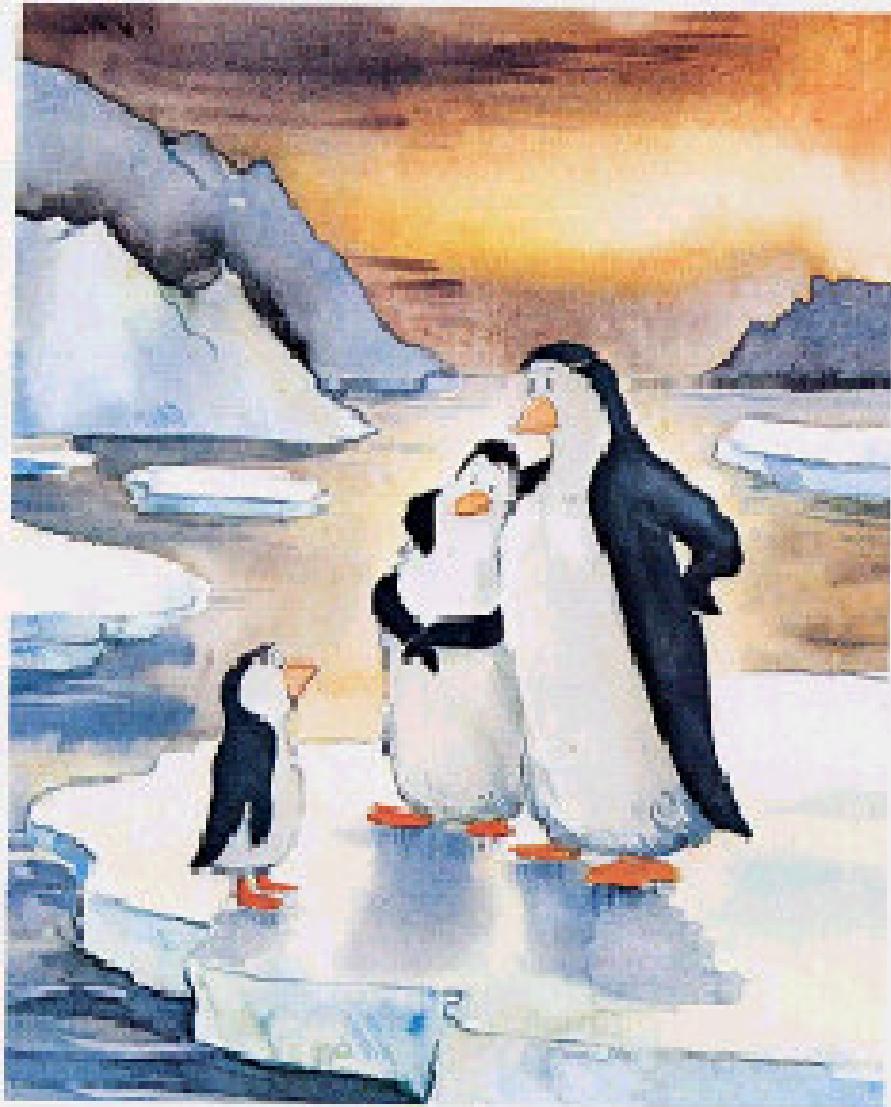
"זה מספיק. הסכמנו לה מספיק זמן" אמר
אבא של יוספין "הגיע זמן שהוא תלך לבית
הספר ותלמוד מה שלומד כל פינגווין אחר."
אני מסכימה אטר" אמרה אמא של יוספין.

באותנו הערב אמא ואבא של יוסףין דיברו אתה ארוכות.

"אנו יודעים שאתה נהנית ממשחקים שונים, וכמה את מצליחה בהם" אמרה אמא שלה "אבל את צריכה גם לומוד דברים אחרים."

"מחר תלכי לבית הספר של מdad פינגוינובה" אמר אבא שלה "היא המורה הטובה ביותר של בלט פינגוינים".
"אבל אבא, אני לא רוצה ללכת לבית ספר.
אני לא רוצה להיות רקדנית" אמרה יוסףין
"את תלכי לבית הספר זהה זהה!" אמר אבא
שללה והלך לו.

היא הצליפה בסוף לכיתה

אר כמה שלא ניסתה

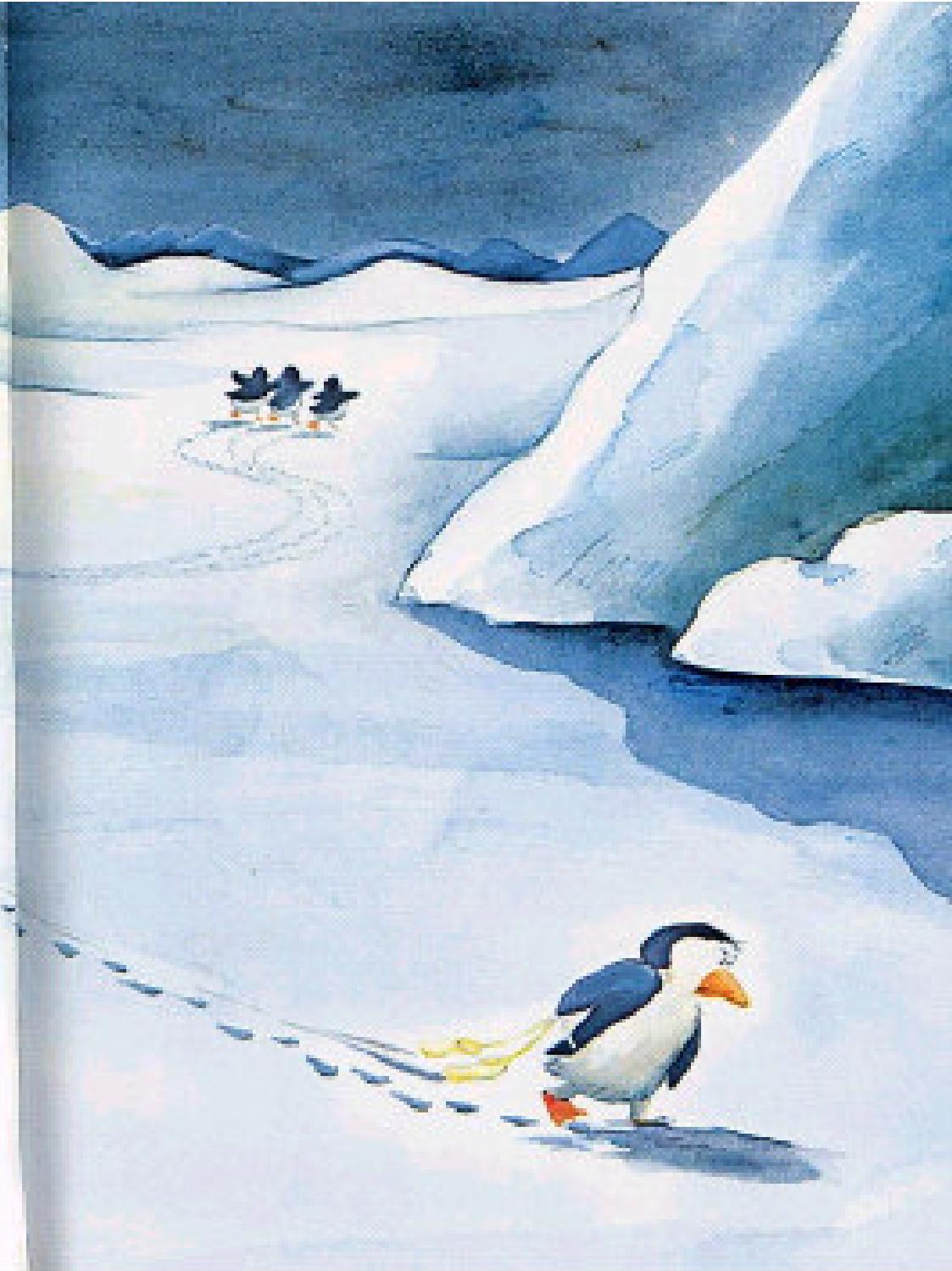
לא הצליחה במיוחד כפרפר.

מאדם פינגווינובה שמחה לקבל יוסfin בכיתה
שללה. "אבל תצטרכי לעבוד קשה" אמרה ליוסfin.
"לעבוד!" חשבה יוסfin "זה לא נשמע נעים יותר."
היום, ילדים, נלמד את ריקוד הפרפרים" אמרה
מאדם פינגווינובה. "תראו לעצמכם שאתם פרפר
זהו שמרפרף מפרח לפראח".
לקח ליוסfin זמן רב לנעל את נעלי הבלט שללה.
היא לא ידעה איך מרפרפים פרפרים.

אחרי השיעור יוספין גררה את נعلي הבלט
שלה כל הדרך הביתה. היא הרגישה רע
מאוד. "איזה שיטות זו" חשבה "להדמות
לפרפר "

"ריקוד הברוזים עוד יותר קשה מריקוד הפרפרים" היא חשבה כשגרה את עצמה הביתה אחרי השיעור.

"אני שונאת לעשות דברים שבהם אני לא מצליחה!"

למהרת בכיתה למדו ריקוד הברוזים.

יוספין לא הצליחה כבrhoז.

היא חיכתה שהשיעור יגמר ומיד רצה משם.
היא רצתה להיות לבדה
"אני לא מצליחה בבית הספר. אני כישלון,
 ממש כישלון חרוץ" היא חשבה. שתי דמעות
 גדולות התגלו מעל מקורה. "מה אספר
 לאבא ולאמא? והחברים שלי? הם יכולים
 יצחקו ממני כשישמעו כמה שאני לא
 מצליחת!" היא בכתה.

למחרת יוסף ניסתה מאד להצליח
 בריקוד הפרחים. אבל היא הרגישה
 יותר כמו עשב נבול.

"לא! לא כר!" נבח כלב-הים.

כל החברים של יוסףין התאספו סביבה.

"את מנסה כמה שאתה רק יכולת, ואף אחד לא יכול לדרש יותר" אמר אריה הים.

" לוקח הרבה זמן ללמידה דברים חדשים" הוסיף הדוב הצפוני.

"אל תוטרי, יוסףין" קראה ארנבת השlag.

"את יכולה. אני יודעים שאתה יכולה!" אמרו כולם יחד.

יוסףין לא הייתה בטוחה האם

היא באמת יכולה להצליח,

אבל הודהה לחבריה

והרגישה כבר טוב יותר.

יוספין נזכרה בחבריה ארנבות השלג.
"אני יודעת איך זה להיות ארנבת
שלג" אמרה.

והיא הייתה ארנבת שלג הטובה
bijouter בכל היכיתה!

"אחת, שתי, שלוש.. תתחילה לкупוץ
כמו ארנבות שלג" אמרה מdadם
פינגוינוינה.

למחרת מdadם פינגוינוינה אמרה "היום
נהי ארנבות שלג".
היא התחילה לנגן והפינגוינים הקטנים
הסתדרו בשורה.

אחרי השעותם כל הפינגוינים הקטנים רצו
ללכת עם יוסף.

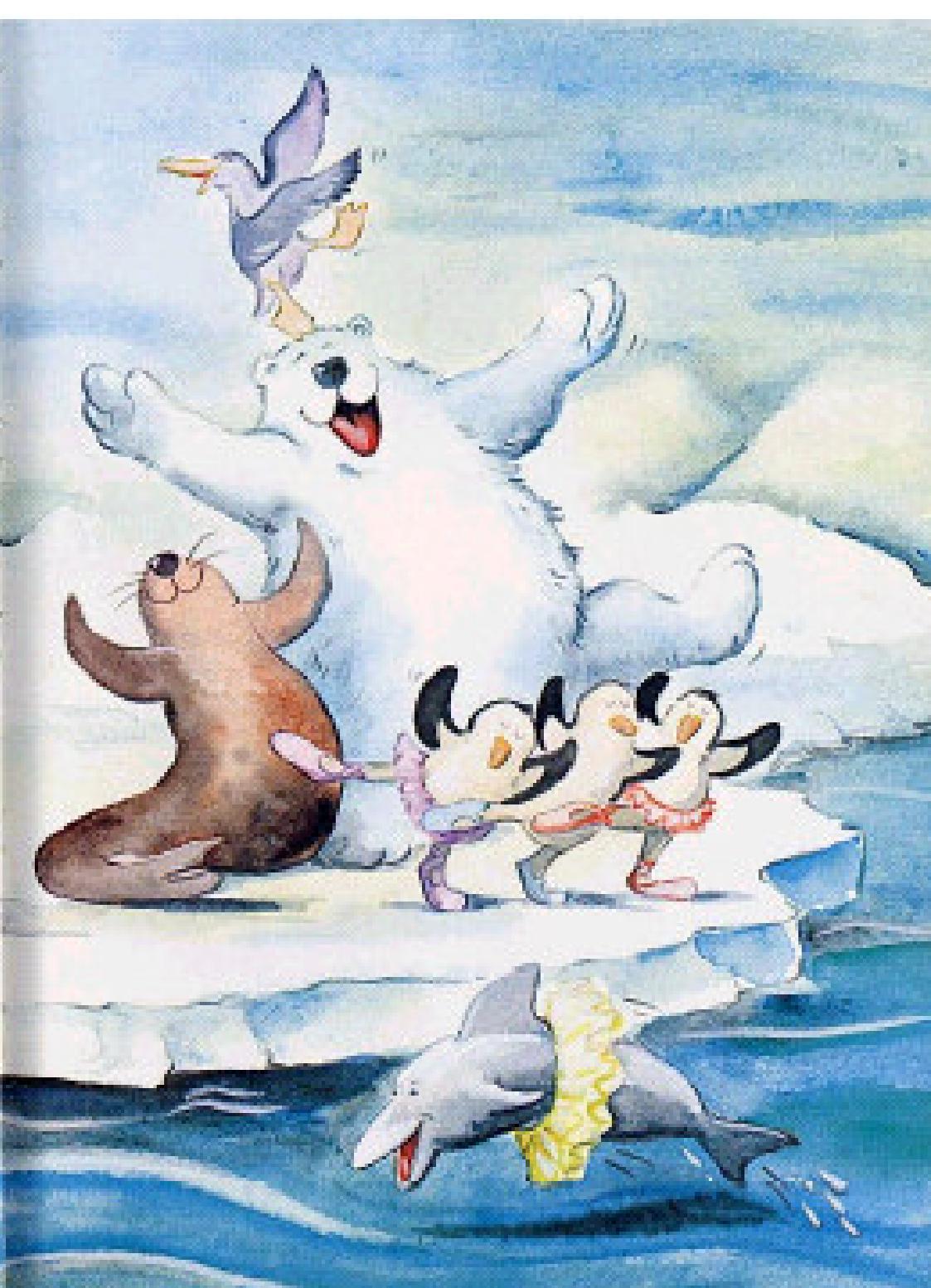
מאדם פינגוינובה חייכה ליווסףין "יקירתי,
תמשיכי כך. יש לך כשרון של ממש".

עכשו כבר כל הפינגוינים הקטנים הלכו אחרי
יוסףין. מאדם פינגוינובה הייתה כה מרוצה
שהצטרפה בעצמה לקפיצות של ארנבות שלג.
וכשנגמרה המנגינה כולם שיבחו את יוסףין.
"ריקוד ארנבות השלג הוא הקשה ביותר מכולם"
אמרו חברותה לכיתה "אם את מצליחה בו, תוכל
לרקוד את כל הריקודים האחרים!"

יוספין הובילה אותם אל החברים שלה. היא אמרה לדידה הישנים "אני חושבת שהגיע זמן לתלמידו משהו חדש. זה יהיה קשה בהתחלה, אבל יעשה קל במשך הזמן. וזה משעשע מאוד".

יוספין יחד עם הפינגווינים שאתה הרא לחיות האחריות איך לרקוד את בלט הפינגווינים.

כל החיות נהנו מהריקודים. פרט לארייה
הימ. הוא לא רצה ללבוש את חצאית
טוטו.